

Det Islamiske Formål Definerer Midlerne og Målet

Bismillahir Rahmanir Raheem

Verden i dag er et forvirrende sted for muslimerne, som forsøger at leve ifølge Islam. En af de største årsager til forvirring, er en forståelse af, at så længe målet er islamisk så helliger det de uislamiske midler. Men denne formodning er dog et direkte resultat af en manglende evne til at kunne fokusere på det mest fundamentale formål med deres handlinger, som værende muslimer, nemlig tilbedelsen af Allah ﷻ.

Hvis dette var i fokus, ville der ikke være behov for mål og midler udenfor Islam.

I denne artikel vil vi undersøge dette emne nærmere og gøre det klart at det er syndigt at leve vores liv ifølge dette princip, at målet helliger midlet.

Allahs Sendebud ﷺ - Det Bedste Eksempel

Da Allahs Sendebud ﷺ startede sit kald overfor Quraish, så indledte han ﷺ og Sahabah ﷺ en søgen efter fuldførelsen af et af de største mål, som Islam har foreskrevet. Mens de var engageret i opnåelsen af det mål, så blev de mødt af mange forhindringer.

Quraish adopterede mange strategier imod Profeten ﷺ og hans Sahabah ﷺ. For eksempel påbegyndte de en vederstyggelig smædekampagne, hvor de blandt andet anklagede Profeten ﷺ for at være tosset. Og de tyede også til en skrækkelig tortur af hans ﷺ tilhængere, for eksempel Yaasir familien ﷺ.

De boykottede endda muslimerne i tre år. Men gennem alle disse trængsler blev muslimerne ikke fristet til at kigge efter midler udenfor det, som Islam havde givet dem. Faktisk blev de tilbudt mange uislamiske midler under disse trange tider.

På et tidspunkt tilbød Quraish for eksempel at tilbede Islam i et år, på den betingelse, at muslimerne skulle tilbede idoler det efterfølgende år. Muslimerne kunne have argumenteret for, at slige midler faktisk kunne have opnået deres mål. De kunne have argumenteret for at under det år, så kunne Quraish komme til at lide Islam, og forholde sig til den. Men dette tilbud blev afvist, fordi midlet var uislamisk. Og Allah ﷻ nedsendte Surat al-Kafirun, for at afslå tilbudet. Trængslerne fortsatte, og med dem, andre sæt af fristende, uislamiske midler. Profeten ﷺ påbegyndte sin søgen efter et andet islamisk mål. Det var en søgen efter Nussrah (støtte) til Islam, fra de andre stammer. Denne Nussrah var den militære støtte, som var nødvendig for at etablere den islamiske stat.

I Ta'if kastede Banu Tha'qif sten på ham ﷺ. Han ﷺ var blevet afvist af mange andre stammer, da han mødte Banu 'Aamir bin Sa'sa'ah. Efter at have lyttet til Sendebudets ﷺ kald, accepterede de at give ham Nussrah. Men de ønskede dog til gengæld, at få autoriteten efter ham. Sikken et tilbud! For muslimerne kunne have argumenteret for, at Banu 'Aamir kun havde et enkelt krav. De bad ikke muslimerne om at tilbede idoler, som Quraish havde gjort; de bedte kun om, at man skulle gå på kompromis med en enkelt lov. Alligevel svarede han ﷺ:

«الْأَمْرُ إِلَى اللَّهِ يُضَعُّ حَيْثُ يَشَاءُ»

"Autoriteten er noget Allah placerer, hvor Han vil." [Seerah Ibn Hisham, Ibn Ishaq]

Det tilkom ikke Profeten ﷺ, og slet ikke nogen muslim, at søge lydighed til Allah ﷻ på en måde, som gjorde en ulydig overfor Allah ﷻ i bare en enkelt sag.

Lektioner fra Profetens ﷺ Eksempel

Da de hørte det, afslog Banu 'Aamir også at hjælpe. Men gennem vedholdenhed, blev Nussrah endelig givet fra et andet sted, og den islamiske stat blev etableret i Madinah. Muslimerne havde nået de islamiske mål med de islamiske midler. Dette var fordi, at de til alle tider var bevidste om, at både midlerne og målene skal komme fra hvad Allah ﷻ har defineret som tilbedelse. De lod ikke den åbenbare gavn blænde dem fra dette mål. De lod heller ikke de næsten uoverkommelige trængsler lede dem til at søge efter midler udenfor dette mål. Og Profeten ﷺ sagde:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ»

”Enhver handling udføres med en hensigt (Niyyah)...” [Sahih al-Bukhari, i Kitab Bada al-Wahij]

Dette betyder ikke, at målet er denne Niyyah, hvormed alle midler helliggøres, som nogen siger. Derimod betyder det, at alle de handlinger som udføres, om end de ligger indenfor midlerne eller målene, skal komme fra Islam.

Muslimere oplever i dag at være undertrykte og hjælpeløse, med et påtvunget Kufr styre over sig. Følgelig er adskillige grupper blevet oprettet for at løse situationen, ved at arbejde for at etablere Allahs ﷻ Deen.

Desværre differerer de i metoderne, de adopterer for at opnå dette mål.

Partnerskab med åbenbare ikke-islamiske regeringer, eller partier under et sekulært system, er en metode der fortjener at blive nævnt, da mange grupper kalder til den, uden at tage de islamiske doktriner i betragtning. Eksempelvis de tilfælde hvor man vil etablere Islam gennem et uislamisk system som Necmittin Erbakan og hans Refah parti i Tyrkiet. Det udgør en tydelig kontrast til eksemplet fra Profeten ﷺ, illustreret ovenfor.

Erbakan hævdede, han ønskede Islam som en autoritet, så derfor accepterede han at tage plads i en sekulær regering. Havde han været i Sendebudets ﷺ situation, så ville han have modtaget det fremlagte tilbud med kyshånd. Den umiddelbare gavn for Profeten ﷺ og Sahabah ﷺ var meget større. Men Profeten ﷺ nægtede at acceptere det. Både målene og midlerne for at opnå dem, skal være ifølge Islam. Partnerskab i uislamiske regeringer er ensbetydende med en accept af en samtidig implementering af islamiske og ikke-islamiske love.

Og de islamiske love er sædvanligvis begrænset til nogle sociale og civile love, mens resten af systemet, som inkluderer straffelove, udenrigspolitik, økonomi og styresystemet, er uislamiske. Implementeringen af enhver Kufr lov er Haram; dem der accepterer slige kompromiser er syndige. Som Allah ﷻ siger i Qur'anen:

«وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ»

”Og bland ikke Sandheden med Falskheden.” [MOQ al-Baqarah 2:42]

Men Banu 'Aamir bedte om et kompromis i en enkel lov, ikke hele regeringsporteføljer, og departementer, og alligevel blev deres tilbud afvist.

Konsekvenserne af Handlingskriteriet i Samfundet

Denne mentalitet, som fremmes af dem der mener at målet helliger midlet, er i sin natur materialistisk. Altså fjernes distinktionen imellem målet og årsagen bag deres opnåelse. Målet bliver motivet for handlingen frem for Allahs ﷻ tilfredshed. Materiel succes bliver det altoverskyggende kriterium for bedømmelse, frem for Halal og Haram. Tag for eksempel Malaysia. Dem der besidder autoriteten i Malaysia, taler for Islam i deres sekulære klæder, og har opnået mange muslimers anerkendelse, på grund af deres umiddelbare succes med at adoptere den kapitalistiske metode.

Dog fejler de i at implementere Islam på omfattende vis. Slige attituder åbner døren for kompromis i alle de islamiske sager, hvor det endelige resultat er, at linjen mellem Halal og Haram bliver fraværende.

Følgelig bliver hensigten bag udførslen af handlinger, noget andet end udelukkende for Allahs ﷻ skyld, idet målet søges for deres egen skyld. Dette ville åbne syndflodens porte for et samfund, som mangler et stabilt handlingskriterium. Dermed kunne man bringe et argument, at for at betale zakah, som er et nobelt mål, så kan man stjæle fra sine naboer. Eller for at bygge en moské, så kan man placere sine midler på en højt rentebaseret konto.

I disse dage udføres den slags handlinger med stigende regularitet, så det egentlige formål, at tilbede Allah ﷻ, ikke kun adskilles fra midlet, men også fra målet. I Erbakans tilfælde så var han i retten for at forsvare sig selv imod anklager om anti-sekularisme for at bevise at han faktisk var sekulær, for dermed at undgå at blive pålagt et forbud. Han har tidligere sværget at, ”Respekttere såvel landets sekulære konstitution, som Atatürks demokratiske og sekulære værdier”. I sin konstitution praler Sudan af at sætte partnere op ved siden af Allah ﷻ, ved at erklære at en af landets lovgivningskilder er den sudanesiske befolknings tradition. Som (såkaldte¹) minoriteter i vesten, er den værste manifestation af dette i muslimernes sinde, deres drivkraft hen imod en integration, eller et multikulturelt samfund, som fremmes i USA, England og Australien.

Integrationsprocessen kræver, at muslimer dropper deres kerneværdier. Det er nødvendigt, fordi integration altid finder sted med noget, der betragtes som højerestående. En gruppe ønsker ikke at blive integreret, hvis chancerne for materiel succes bliver formindsket. Integration er derfor faktisk et kompromis imellem vores islamiske verdensanskuelse og Kuffars verdensanskuelse. Når vi går på kompromis med vores synspunkter, hvad skal vi så forkaste? Og hvad beholder vi? Hvem skal beslutte dette for os? Islam kom fra Allah ﷻ, så derfor har ingen autoriteten til at strække eller bøje den ifølge deres ønsker.

Allah ﷻ siger i Qur'anen:

﴿فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ﴾

”Styr iblandt dem med alt hvad Allah åbenbarede, og følg ikke deres lyster og begær, for det kan være de afleder dig fra Sandheden, som er kommet til dig” [MOQ al-Maidah 5:48]

Konklusion

Når muslimer udfører uislamiske handlinger, for at opnå et islamisk mål, så udfører de faktisk handlingerne af grunde, som er af materiel værdi og de mister selve formålet at tilbede Allah ﷻ. Sand

¹ Allah ﷻ siger i Qur'anen:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾

”De Troende er udelukkende et Brøderskab (dvs. én Ummah).” [Al-Hujurat 49:10]

tilbedelse af Allah ﷻ opnås ved at overholde Allahs ﷻ påbud i processen, hvor man arbejder hen imod de islamiske mål. Allah ﷻ bedømmer ikke jeres handlinger ud fra resultaterne, altså om vi nåede målet eller ej. Der skal foretages en distinktion mellem målet og den grundlæggende årsag bag deres udførelse, for dermed at rense vores hensigt. Muslimere lever deres liv i overensstemmelse med Islam, for at opnå Allahs ﷻ tilfredshed.

Det giver ingen mening at være ulydig overfor Allah ﷻ, for at ville adlyde Ham. Vi ved ikke, hvilken ulydig handling, der i sidste ende vil føre os til Jahannam, og vi ved heller ikke hvilken lydige handling, der i sidste ende vil føre os til al-Jannah. Altså er vi forpligtet til at udføre alle forpligtelser og afholde os fra alle forbud.